

visse tilfælde også selv om produkterne oprindeligt blev markedsført som sikre.

Det foreslås, at de beføjelser, der tillægges kontrolmyndigheden, er de samme, uanset om produktet er bragt i omsætning eller ej. Myndigheden kan således udtage prøver, foranstalte undersøgelser (jf. § 22) og give påbud. I medfør af § 12, stk. 1, nr. 1, kan det bestemmes, at den, der har udbudt produktet, skal give oplysninger om faren, og hvordan den undgås. Der henvises herom til det, der tidligere er anført under bemærkningerne til §§ 9 og 11 om sikkerhedsinformation mv.

Efter nr. 2 og 3 kan det pålægges en erhvervsdrivende at fjerne faren. Dette kan fx. ske ved at reparere produktet eller ombytte det med et tilsvarende produkt af lignende art, der ikke frembyder den nævnte fare. Ombytning af et produkt vil fx. kunne komme på tale, hvis det ikke er muligt at fjerne faren ved produktet ved reparation. Der kan også tænkes tilfælde, hvor en ombytning er lettere og mindre omkostningskrævende for den erhvervsdrivende.

Efter § 12, stk. 1, nr. 4 kan det pålægges, at et farligt produkt skal destrueres på forsvarlig måde.

Det er ingen betingelse, at et produkt er nået frem til den endelige erhverver. Bestemmelserne vil kunne anvendes, uanset hvor i omsætningen produktet befinder sig, men må navnlig forventes at få praktisk betydning i de tilfælde, hvor produktet er nået frem til den endelige bruger eller forbruger.

Bestemmelserne i nr. 3 og 4 indeholder beføjelserne til at foreskrive egentlig tilbagekaldelse af farlige produkter fra markedet. Egentlig tilbagekaldelse af farlige produkter kendes inden for anden lovgivning fx. legetøjsbekendtgørelsen og stærkstrømsloven.

Der åbnes mulighed for at pålægge en erhvervsdrivende at trække det farlige produkt tilbage, reparere det eller at destruere det med henblik på at forebygge person- eller tingsskade.

Tilbagekaldelse af produkter er reserveret til de mere alvorlige tilfælde, fx. hvor der foreligger en urimelig fare for personskade. Også for produkter, hvor der alene er tale om fare for skade på ejendom, kan der i visse tilfælde være behov for at foreskrive tilbagekaldelse.

Bestemmelse om tilbagekaldelse gælder alene for produkter, ikke for tjenesteydelser, idet dette ville savne mening, når tjenesteydelsen er udført. Om udtrykket »produkt« henvises til bemærkningerne til § 3.

Reglerne i § 12 kan kombineres med reglerne i § 11. Det vil fx. være muligt på én gang at forbyde erhvervsdrivende fortsat at udbyde et produkt og pålægge vedkommende at trække produktet tilbage fra

markedet og destruere det, i medfør af § 11, nr. 4 og § 12, stk. 1, nr. 3 og 4.

Kontrolmyndigheden må, hvor der er en alvorlig fare ved produkter, der allerede er bragt på markedet, vurdere, hvorvidt det vil være tilstrækkeligt at foreskrive, at der skal oplyses om faren, eventuelt ved individuel meddelelse til de enkelte købere af produktet, hvis deres identitet kan tilvejebringes, eller om der skal skrives til en tilbagekaldelse. Helt grundlæggende må kontrolmyndigheden vælge det tiltag, som med den mindste ressourceindsats når målet, nemlig at forebygge skade. Udsendelse af informationsmateriale vil ofte være det mindst ressourcekrævende. Hvor faren skyldes manglede instruktion om produktet, vil udsendelse af advarselsinformationer ofte være det mest nærliggende.

I almindelighed vil det, uanset hvilken fremgangsmåde der anvendes, i praksis ikke være mulig fuldstændigt at eliminere faren. De foranstaltninger, som skal foretages, må imidlertid forebygge skadestilfælde i rimeligt omfang. Hvor en tilbagekaldelse kan medføre meget store omkostninger, mens udsendelse af advarselsinformation kan give et rimeligt resultat med mere moderate omkostninger, bør det sidste alternativ vælges.

Reglerne om gennemførelsen af tilbagekaldelsen er søgt udformet således, at tilbagekaldelsen bliver så enkel og smidig som mulig. Dette indebærer bl.a., at der ikke kan stilles krav om, at den, som vil udnytte et pålæg om tilbagekaldelse, skal kunne fremvise kvittering for købet af varen eller lignende.

Besiddelsen af varen skal anses for at udgøre tilstrækkelig legimation, således at den erhvervsdrivende for at kunne undslå sig fra at tage varen tilbage må godtgøre, at det pågældende eksemplar ikke er udbudt af vedkommende.

Gennemførelsen af tilbagekaldelsen af produkter er således løsrevet fra de individuelle omstændigheder, hvorunder varen er erhvervet, og spørgsmålet om, hvorvidt køberen i medfør af reglerne i købeloven er berettiget til at gøre mangelansvar gældende, den pris, som køberen har betalt, spørgsmålet om der er reklameret over for sælgeren etc., vil således være helt uden betydning for tilbagekaldelsen.

Fsv. angår spørgsmålet om genstande, der er solgt som brugte, vil et påbud om tilbagekaldelse kunne meddeles både den person, der oprindeligt har solgt produktet som nyt, og den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Pålæg vedrørende varer, som i brugt stand er solgt af privatpersoner, kan alene meddeles de erhvervsdrivende, som har bragt varerne i omsætning som nye.

Tilbagekaldelsen må ikke tilrettelægges således, at den medfører væsentlige ulemper for indehaveren af